

PATRU, SASE SI SAPTE

Ce timp minunat în Domnul! Ce atmosferă minunată! O Îl iubim! Vă iubim pe toți și suntem bucuroși să fim împreună în această dimineață. Îi suntem foarte recunoscători pentru aceste timpuri pe care le trăim. Slăvit să fie Domnul!

Să deschidem Bibliile la Iov 5.

Astăzi am ales un titlu ciudat pentru predica mea, dar nu am știut ce alt titlu să-i dau, așa că am intitulat-o „**Patru, șase și șapte**”. Dacă aveți o coală de hârtie, poate doriți să notați anumite lucruri despre patru, șase și șapte, pentru că astăzi aș vrea să ne concentrăm asupra Peceții a Patra, a șasea și a șaptea, dar ne vom ocupa și de cifrele patru, șase și șapte în general.

Să citim din Iov 5.19:

„De șase ori te va izbăvi din necaz și de șapte ori nu te va atinge răul.” (În limba engleză scrie:

„Te va izbăvi în șase necazuri, dar în șapte nu te va atinge nici un necaz”).

Aleluia! Noi știm că după cădere, omul a fost în necaz timp de șase mii de ani, dar Dumnezeu a fost cu el în mod constant. O zi la Domnul înseamnă o mie de ani și o mie de ani sunt ca o zi, ceea ce înseamnă că noi am ajuns în a șasea mie de ani de la cădere, iar în textul citit am văzut că scrie: „de șase ori te va izbăvi, dar în a șaptea zi”, când vom păși în Mileniu, nu se va mai atinge nici un rău de noi. Aleluia! Suntem atât de bucuroși pentru aceasta!

În mesajul „Căminul viitor” din anul 1964, fratele Branham spune:

„Trebuie să le țineți împreună pe trei, șapte și doisprezece. Numerologia Scripturii trebuie să funcționeze desăvârșit sau tabloul vostru va fi amestecat în totalitate.

Dacă nu înțelegeți, continuați să vă rugați, vegheați și totul se va așeza cu exactitate. Dumnezeu este desăvârșit în trei. Înțelegeți?”

Învățătura fratelui Branham este foarte clară și anume că numerologia din Biblie este a lui Dumnezeu. Astfel, el ne spune că dacă nu o înțelegem, tabloul nu se va așeza corect și ne sfătuiește să continuăm să ne rugăm până când vom primi claritate, pentru că este o descoperire care vine odată cu înțelegerea numerelor din Biblie.

În predica „Ascultați-L!” din anul 1957, el a mai spus:

„Mie îmi place să mă gândesc la numerologia Bibliei, la trei, șapte, doisprezece, patruzeci, cincizeci. Dacă înțelegeți aceste numere care funcționează perfect, puteți așeza Biblia ca și un tablou mare.”

Biblia nu este menită să fie o grămadă de povești diferite, de cărți fragmentate, teme separate sau popoare diferite, ci cuprinde o singură poveste, o singură temă și vorbește despre un singur lucru. Despre aceasta este Biblia. Astfel, până când nu vom vedea că este o singură poveste, o singură temă și vorbește despre un singur lucru, pierdem tot scopul Scripturii.

Noi am ajuns la Noul Testament și avem biserici care se numesc biserici Nou Testamentale și spun: „Noi am ieșit din Vechiul Testament!”, dar când spun aceasta, tocmai au refuzat o parte din Hristos, pentru că toată Cartea este Hristos, este descoperirea lui Hristos. Așadar, noi nu dorim să ne separăm de Hristos, ci dorim să vedem toată Cartea, să vedem cum se aliniază totul împreună, iar dacă totul se va așeza împreună, vom înțelege numerologia Scripturii așa cum a spus fratele Branham.

Noi nu vrem să ținem un serviciu interesant despre numere, nici să predicăm ceva numai pentru că este interesant, ci ceea ce predicăm trebuie să conteze pentru viețile noastre, să ne dea descoperire, pentru că trebuie să înțelegem ceea ce se petrece în Biblie și să ne poziționăm acolo. Altfel, Scriptura nu va avea nici un sens pentru noi.

Să mergem în Apocalipsa 4. Unele din lucrurile pe care le voi spune, le-am mai discutat, dar cu ajutorul Domnului, aș vrea să le aliniem împreună.

Am înțeles că ceea ce scrie în Apocalipsa 4 este crucial. Până la capitolul 4, noi am

parcurs epocile bisericilor, pentru că nu putem ajunge la Apocalipsa 4 până nu trecem de epocile bisericilor, iar când ajungem la Laodicea, vedem că există un punct în care ni se spune să urcăm mai sus. Există o ușă care urma să fie deschisă, iar noi știm că în zilele noastre, Dumnezeu a deschis această ușă în locurile cerești, printr-o slujbă profetică și ne-a chemat prin sunetul unei Trâmbițe zicând: „Suie-te aici!” Astfel, mulți dintre noi am auzit sunetul acestei Trâmbițe și am fost luați din epocile bisericilor, scoși din Laodicea și așezați în locurile cerești în Hristos Isus. Este interesant că toate aceste lucruri se află în capitolul 4, pentru că răpirea are loc în Pecetea a patra. Sunt patru Peceți care aparțin bisericilor și epocilor bisericilor: Pecetea întâi, Pecetea a doua, Pecetea a treia și Pecetea a patra, iar în Pecetea a patra avem ungera Vulturului care zboară, dar avem și puterea calului gălbui care se ridică. Așadar, sub Pecetea a patra, superomul Satanei ajunge la apogeul său adunându-i pe toți catolicii și protestanții în mișcarea ecumenică pentru a-i duce la Armaghedon și pentru a aduce Necazul, dar în același timp, există Strigătul unui Vultur care îi adună pe toți vulturii ca să se ridice în aer și ca să zboare în locurile de deasupra Necazului.

Așadar, răpirea are loc în Pecetea a patra, iar în Apocalipsa 4 avem un tablou al Peceții a patra.

„După aceste lucruri, m-am uitat și iată că o ușă era deschisă în cer. Glasul cel dintâi, pe care-l auzisem ca sunetul unei trâmbițe și care vorbea cu mine, mi-a zis: „Suie-te aici și-ți voi arăta ce are să se întâmple după aceste lucruri!” (v. 1).

Vedem că aici scrie: „După aceste lucruri”. După care lucruri? După epocile bisericilor. Aleluia! Nădăjduim că epocile bisericilor s-au încheiat pentru noi și că epoca Laodicea nu mai definește felul în care interpretăm Cuvântul lui Dumnezeu. Nădăjduiesc că mințile noastre au fost eliberate de epocile bisericilor, de dogmele și crezurile oamenilor, de amestecarea și hibridarea Cuvântului lui Dumnezeu cu cuvântul omului; nădăjduiesc că am fost eliberați din epocile bisericilor și că am trecut dincolo de Laodicea; nădăjduiesc că am fost scoși din epoca bisericii Laodicea și luați sus în locurile cerești. Aleluia!

„După aceste lucruri, m-am uitat și iată că o ușă era deschisă în cer.”

„După aceste lucruri”, Ioan era pe pământ, iar când s-a uitat, a văzut că în cer era deschisă o ușă. Singura cale ca să poată fi izbăvit era să audă Strigătul Vulturului care era o Trâmbiță care vorbea cu el. Era o Trâmbiță, dar nu o trâmbiță care sună

„Ta, ta, ta”, ci era un Glas care vorbea cu el și îl chema mai sus.

Fratele Branham a spus că în Apocalipsa 10 avea să sune o Trâmbiță, dar nu o trâmbiță care sună „Ta, ta, ta!”, ci un Glas. Cine era acest Glas? Glasul celor șapte Tunete. Ce face acest Glas? Ne cheamă mai sus. Acest Glas nu a venit ca să ne aducă informații sau răspunsurile ca să putem trece testul și să fim izbăviți. Dar de ce a venit? Acest Glas a venit și ne-a spus: „Voi nu faceți parte din lumea aceasta, ci faceți parte din răscumpărare. Voi ați fost în Mine de la întemeierea lumii și vreau să vă întoarceți înapoi. Este timpul să vă întoarceți înapoi, este timpul unirii invizibile!” Amin! Aleluia! Noi așteptăm timpul unirii vizibile cu El, dar dacă nu avem parte de unirea invizibilă, nu vom avea parte nici de cea vizibilă. Mai întâi, noi trebuie să fim uniți în unirea invizibilă, trebuie să luăm parte la răpirea duhovnicească pentru a ajunge la unirea vizibilă în răpirea vizibilă.

„Numaidecât am fost răpit în Duhul.”

Aceasta este partea mea preferată, fiindcă ni se spune că Ioan a avut parte de o răpire duhovnicească și a trecut prin ușa deschisă în mod duhovnicesc.

„Numaidecât am fost răpit în Duhul. Și iată că în cer era pus un scaun de domnie, și pe scaunul acesta de domnie ședea Cineva.”

Eu am spus de multe ori aceasta, dar nu pot să mă abțin să n-o spun din nou: prima descoperire pe care a avut-o Ioan când a fost luat în locurile cerești a fost că există un singur Dumnezeu. Deci, primul lucru pe care l-a văzut Ioan a fost că „în cer era pus un scaun de domnie, și pe scaunul acesta de domnie ședea Cineva.

Cel ce ședea pe el avea înfățișarea unei pietre de iaspis și de sardiu și scaunul de domnie era înconjurat cu un curcubeu ca o piatră de smarald la vedere.

Împrejurul scaunului de domnie stăteau douăzeci și patru de scaune de domnie; și pe aceste scaune de domnie stăteau douăzeci și patru de bătrâni îmbrăcați în haine albe și pe capete aveau cununi de aur.

Din scaunul de domnie ieșeau fulgere, glasuri și tunete. Înaintea scaunului de domnie ardeau șapte lămpi de foc, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu.

Cea dintâi făptură vie seamănă cu un leu; a doua seamănă cu un vițel; a treia are fața ca a unui om; și a patra seamănă cu un vultur care zboară.

Fiecare din aceste patru făpturi vii avea câte șase aripi și erau pline cu ochi de jur împrejur și pe dinăuntru. Zi și noapte ziceau fără încetare: „Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, care era, care este, care vine!” (v. 2-8).

Isus Hristos spunea: Același ieri, azi și în veci, iar aici citim „care era, care este, care vine!” Cine a spus aceasta? Cele patru făpturi vii, cele patru ungeri.

În continuare, aș vrea să privim la aceste numere: patru, șase și șapte.

Noi vedem că în fața scaunului de domnie sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu și știm că acestea sunt șapte descoperiri ale Duhului Sfânt care au fost aduse prin cei șapte mesageri ai celor șapte epoci ale bisericilor, dar apoi vedem că în jurul scaunului de domnie avem patru făpturi vii. Noi am vorbit destul de mult despre subiectul acesta, de aceea acum vom atinge numai vârful.

Aceste patru făpturi vii, heruvimii, sunt păzitorii scaunului de domnie, ai Templului, sunt Cei care păzesc scaunului de domnie al lui Dumnezeu și stau împrejurul scaunului de domnie, iar slujba lor, așa cum am văzut-o în grădina Eden, este să învârtă sabia învâpăiată și să păzească drumul spre Pomul Vieții. Așadar, acum ei sunt aici și păzesc calea spre Pomul Vieții pentru a se asigura că nimeni din sămânța aleasă nu va rata posibilitatea de a ajunge la Pomul Vieții, la Chivotul Domnului, la tronul de îndurare.

Deci, slujba lor este să păzească drumul.

Apoi, vedem că aceste patru făpturi se află sub patru ungeri: ungera leului, a vițelului, a omului și a vulturului și le găsim în primele patru Pечеți. Fiecare dintre ele au făcut chemarea. Astfel, prima a spus: „Vino și vezi!”, a doua a spus: „Vino și vezi!” și la fel au făcut a treia și a patra. Deci, noi vedem că de-a lungul Pечеților sunt aceste ungeri, aceste patru ungeri care au uns biserica adevărată de-a lungul epocilor bisericilor.

Așadar, sunt patru ungeri, iar a patra este ungera Vulturului. Primele trei făpturi: leul, vițelul și omul, sunt făpturi care trăiesc pe pământ, legate de pământ; sunt făpturi care încep cu lapte, deci trebuie alăptate, dar a patra făptură vie este un vultur care zboară. Vulturul începe cu carne, deci trece dincolo de lapte și începe cu carne. Viața lui începe cu hrana bazată pe carne și zboară în cele cerești, deci este o ungeră diferită.

Un alt lucru care trebuie observat este că aceste făpturi au șase aripi. Patru și șase merg împreună. Aș vrea să explic aceasta mai clar timp de câteva minute.

Patru și șase merg împreună pentru că Pecetea a patra și Pecetea a șasea merg împreună, iar nădejdea mea este că voi arăta aceasta prin acest mesaj.

În Pecetea a patra vedem cum se ridică superomul Satanei, călărețul de pe calul gălbui care se numește Moartea. Noi știm cine este acesta. El începe să călărească în Pecetea a patra și îi adună pe toți la bătălia de la Armagedon, în perioada necazului; el așează o împărăție care va aduce necazul. Toate acestea se petrec în Pecetea a patra. Dar Pecetea a șasea este perioada necazului, fiindcă tot ce pregătește superomul Satanei se va înfăptui atunci.

Pecetea a patra merge până la sfârșitul perioadei necazului, iar Pecetea a șasea merge tot până la sfârșitul perioadei necazului, ceea ce înseamnă că atât Pecetea a patra, cât și Pecetea a șasea se încheie în același loc. Amin! Înseamnă că noi nu putem lua Pecețile și să le împărțim pe bucăți: „Aceasta, aceasta și aceasta!” O putem face, dar numai cu primele patru. Apoi, când ajungem la Pecetea a cincea, vedem că Pecetea a cincea sunt sufletele de sub altar, iar ele au fost martirizate timp de două mii de ani. Urmează Pecetea a șasea care are loc în același timp cu descoperirea Peceții a patra, iar după aceea ajungem la Pecetea a șaptea care este taina tuturor lucrurilor. Aleluia!

Revenind la cele patru făpturi vii, vedem că rolul lor este să păzească drumul spre scaunul de domnie al lui Dumnezeu și vedem că în ele găsim patru și șase: patru făpturi vii, patru fețe și șase aripi. De ce? Pentru că descoperirea căii înapoi vine în patru și șase: în Pecetea a patra și Pecetea a șasea.

Vom merge mai departe și nădăjduiesc că lucrurile vor deveni și mai clare pe măsură ce avansăm.

În predica „Unșii din timpul sfârșitului” din anul 1965, scrie:

„Apocalipsa 10 spune: „În zilele în care îngerul al șaptelea va suna...” Țineți minte: șapte, epoca Bisericii Laodicea. „Când îngerul acela va suna...”

Așadar, nu poate fi oricare alt înger, ci trebuie să fie îngerul al șaptelea, îngerul celei de-a șaptea epoci a Bisericii Laodicea. Despre El vorbește Apocalipsa 10.

„...când acea epocă a bisericii a devenit epocă pentru că a existat o organizație în

cadru ei, când este stabilită organizația pentecostală, când mesagerul pentru aceasta...

Ce a fost fiecare mesager? Ce a fost Martin Luther? O mustrare pentru catolici. Ce a fost Wesley? O mustrare pentru luterani. Ce a fost mișcarea rusalistică? O mustrare pentru ceilalți. Unde a mers Viața acum? Departe de organizație. Nu mai există înveliș, ci este doar Bobul. Ce este acesta? O mustrare pentru pentecostali. Vedeți? Pentru a împlini Scriptura acestui ceas.

„Observați, în ziua în care acest mesager...” Fratele Branham se referă aici la mesagerul celei de-a șaptea epoci a Bisericii, la îngerul pământesc.

„Nu când începe el, ci când începe să aducă Mesajul său. Înțelegeți?”

Care a fost mesajul Său? Pecetea a șaptea. Aceasta este slujba fratelui Branham, mesajul său: Pecetea a șaptea, Apocalipsa 10.7:

„ci că, în zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de El robilor Săi prorocilor.” Aceasta este slujba lui, nu când a început. Fratele Branham a spus: „nu înainte în campaniile de vindecare”, nu când a început, ci atunci când a început să descopere Cuvântul.

„Nu când începe el, ci când începe să aducă Mesajul său. Înțelegeți? Tragerea întâi: vindecarea; Tragerea a doua: prorocia; Tragerea a treia: deschiderea Cuvântului, descoperirea Tainelor. Nu există slujbă mai înaltă decât descoperirea Cuvântului, decât profeții. Dar singura cale prin care poate fi legitimat un profet este Cuvântul. Amin!”

Noi știm că unșii falși din timpul sfârșitului vor putea face până la un punct aceleași lucrări, așa cum s-a întâmplat cu lane și cu lambre care au făcut unele din lucrările pe care le-a făcut Moise, ceea ce înseamnă că legitimarea lui Moise nu au fost doar semnele, ci Cuvântul. Amin! Semnele trebuie să vină împreună cu Cuvântul. Nu putem avea Cuvântul fără semne și nu putem avea semnele fără Cuvânt, profetul adevărat este legitimat de Cuvânt, pentru că el nu deviază niciodată de la Cuvânt. Balaam a fost un profet adevărat. El a avut un dar adevărat într-un vas fals, a fost un profet adevărat al lui Dumnezeu, dar a deviat de la Cuvântul lui Dumnezeu. Amin!

„Țineți minte! **Tragerea a treia a fost deschiderea celor șapte Peceți, descoperirea Adevărului ascuns care a fost pecetluit în Cuvânt.** Puteți vedea aceasta? (Adunarea spune: „Amin!”).”

El nu a adus nimic înafara Cuvântului, ci Tragerea a treia a descoperit ceea ce era în Cuvânt. Aleluia!

„Eu am crezut că Tragerea a treia a fost aducerea veveriștelor la existență sau fiii lui Hattie Wright.”

Acestea au fost manifestarea Tragerii a treia, dar **Tragerea a treia a fost descoperirea Peceților, deschiderea Cuvântului, descoperirea tainelor care au fost ascunse în această Carte** de când a început să fie scrisă. De când a fost scrisă, cu mii de ani în urmă, au fost taine care au fost așezate aici; a fost o temă tainică comună care a fost ascunsă aici.

Atunci ce este Tragerea a treia? Descoperirea acelei taine, iar taina este Hristos.

Acesta este motivul pentru care fratele Branham a spus că „de la început când găsim scris: „La început...” până la „Aminul” din Apocalipsa, această Biblie este numai Hristos.” Aleluia! Aceasta face ca această Biblie să fie Pecetea a șaptea! Aleluia! Fratele Branham a spus că noi trebuie să ne regăsim în această Carte, pentru că dacă ne regăsim în Ea, facem parte din Pecetea a șaptea, facem parte din Hristos pentru că Aceasta este descoperirea lui Hristos; dacă ne putem regăsi în această descoperire, suntem parte din Hristos și facem parte din Pecetea a șaptea.

„**Tragerea a treia a fost deschiderea celor șapte Peceți, descoperirea Adevărului ascuns care a fost pecetluit în Cuvânt.** Puteți vedea aceasta?”

Vă rog să vă amintiți că vorbim despre patru, șase și șapte. Tot ce trebuie descoperit este descoperit în ziua a șasea de la căderea omului. Ziua a șaptea este ziua în care ajungem în Mileniu, dar descoperirea are loc în ziua a șasea.

Acum vom privi puțin la cifra șase. Să mergem la Ioan 4. Cred că în timp ce vom parcurge aceste lucruri, vor deveni tot mai clare.

Ați observat că Evanghelia lui Ioan este a patra Evanghelie, a patra carte a Noului Testament? Ioan se afla sub ungera Vulturului, Matei era sub ungera Leului, Marcu era sub ungera viștelului, iar doctorul Luca se afla sub ungera omului,

inteligența omului. Dar Ioan era sub ungera profetică, iar Evanghelia lui Ioan este Evanghelia Miresei, de aceea, așa cum a spus fratele Branham, majoritatea învățăturilor se regăsesc în Evanghelia lui Ioan: sămânța șarpelui, alegerea mai dinainte și alte lucruri. Toate acestea sunt în Evanghelia lui Ioan.

Așadar, ajungem la Cartea a patra, la Evanghelia a patra, sub a patra ungeră, în capitolul 4, unde urmează să aibă loc ceva minunat.

Vom începe să citim de la versetul 4:

„Fiindcă trebuia să treacă prin Samaria...”

Ce urma să găsească El? O femeie aflată în curvie. Unde a găsit-o? El a urmat o rută înafara Israelului și a ajuns într-un loc unde avea să găsească o sămânță rânduită mai dinainte. El nu este găsit niciodată de sămânța rânduită mai dinainte, ci El o găsește pe ea. Noi nu l-am căutat niciodată pe Dumnezeu, ci El a venit și ne-a căutat pe noi.

Așadar, aici în capitolul 4, vedem că El vine și întâlnește această sămânță rânduită mai dinainte.

„...a ajuns lângă o cetate din ținutul Samariei, numită Sihar, aproape de ogorul pe care-l dăduse Iacov fiului său Iosif.” Amin! (v. 5).

Toate aceste nume au o însemnătate. „Iacov” înseamnă „har”, iar „Iosif”, „desăvârșire”. Iacov înseamnă har, iar aici, în capitolul 4, în Evanghelia a patra, în Cartea a patra a Noului Testament vedem că există o Fântână a harului.

Așadar, în Ioan 4, Isus a ajuns la o fântână, la fântâna lui Iacov, Iacov însemnând har.

„Acolo se afla fântâna lui Iacov. Isus, ostenit de călătorie, ședea lângă fântână. Era cam pe la ceasul al șaselea.” (v.6).

În inima acestei semințe rânduite mai dinainte urma să fie lăsată o descoperire care avea să vină în ceasul al șaselea, în ziua a șasea în Pecetea a șasea.

„A venit o femeie din Samaria să scoată apă. „Dă-Mi să beau”, i-a zis Isus.

Căci ucenicii Lui se duseseră în cetate să cumpere de-ale mâncării.

Femeia samariteancă l-a zis: „Cum Tu, iudeu, ceri să bei de la mine, femeie samariteancă?” Iudeii, în adevăr, n-au legături cu samaritenii.

Drept răspuns, Isus i-a zis: „Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu și cine este Cel ce-ți zice: „Dă-Mi să beau!”, tu singură ai fi cerut să bei, și El ți-ar fi dat apă vie.”

„Doamne”, l-a zis femeia, „n-ai cu ce să scoți apă, și fântâna este adâncă, de unde ai putea să ai dar această apă vie?”

Ești Tu oare mai mare decât părintele nostru Iacov, care ne-a dat fântâna aceasta și a băut din ea el însuși și feciorii lui și vitele lui?”

Isus i-a răspuns: „Oricui bea din apa aceasta îi va fi iarăși sete.

Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu în veac nu-i va fi sete, ba încă apa pe care i-o voi da Eu se va preface în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică.”

„Doamne”, l-a zis femeia, „dă-mi această apă, ca să nu-mi mai fie sete și să nu mai vin până aici să scot.”

„Du-te”, i-a zis Isus, „de cheamă pe bărbatul tău și vino aici.”

Femeia l-a răspuns: „N-am bărbat.” Isus i-a zis: „Bine ai zis că n-ai bărbat.

Pentru că cinci bărbați ai avut; și acela pe care-l ai acum nu-ți este bărbat. Aici ai spus adevărul.” (v. 7-18).

Așadar, iată-L pe Isus venind în capitolul 4 a Cărții a patra la această fântână care a fost săpată prin har. Tot acolo a venit o femeie samariteană care voia să scoată apă din această fântână și noi știm că ea a întâlnit Cuvântul în trup de carne. Cuvântul care s-a făcut trup pentru ziua aceea, urma să intre în contact cu ea și să-i aducă o descoperire, aceasta fiind: „Dacă vei bea din Apa aceasta, vei deveni Fântâna, pentru că vei fi orice sunt Eu. Eu sunt Fântâna și poți bea din Mine, iar când vei bea din Mine, vei deveni Fântâna.”

Hristos este aici și ne dezvăluie Cuvântul, este aici și ne frânge Pâinea, și de îndată ce mâncăm pâinea și bem apa, noi devenim Fântâna de apă.

Înainte ca femeia să poată lua aceasta, El trebuia să ajungă la ea și să-i arate

starea ei. Femeia l-a spus: „Doresc această Apă”, dar mai întâi ea trebuia să înțeleagă ceva. Astfel, El i-a spus: „Du-te și adu-l pe soțul tău. Cu cine ești căsătorită? De ce sistem aparții? Care este povestea ta? Înainte de a se întâmpla ceva, trebuie să știi toate acestea, trebuie să ai o descoperire a locului unde ai fost și a ceea ce a fost greșit în viața ta.”

„Eu nu am bărbat”, a răspuns femeia, iar El i-a zis:

„Bine ai zis că n-ai bărbat, pentru că ai avut cinci, iar cel cu care ești acum, al șaselea, nici el nu este bărbatul tău.”

Ea a avut cinci bărbați și a ajuns în Pecetea a șasea, cam pe la ceasul al șaselea din zi, iar El i-a descoperit tot trecutul ei și urma să îl descopere pe al șaptelea. Taina Peceții a șaptea era acolo și îl descoperea pe șase, descoperea Apa. Pecetea a șaptea a venit în ceasul al șaselea, în capitolul patru, în Cartea a patra, sub ungera Vulturului, dar nu a fost vorbită niciodată, ci a fost o taină pentru că șapte este întotdeauna o taină.

Ioan 19. Dacă va fi cu voia Domnului, astăzi aș vrea să citim mai multe texte biblice. Să mergem la versetul 13.

Isus a fost dat în mâinile lui Pilat ca să fie judecat, dar acesta nu a găsit nici o vină în El. El a venit înaintea judecătorului ca să fie judecat, dar acesta a spus: „Eu nu găsesc nici o vină în El!” Atunci, Isus a devenit Jertfa desăvârșită. El a fost spălat în râu, a fost chemat, ales, a fost arătat, iar acum a ajuns la judecată, dar judecătorul a spus: „Nu există nimic pentru care să te pot judeca!” Atunci El a fost pe deplin pregătit să fie Jertfa.

Să privim la ceea ce a spus Pilat:

„Când a auzit Pilat aceste vorbe, a scos pe Isus afară și a șezut pe scaunul de judecător, în locul numit „Pardosit cu pietre”, iar evreiește, „Gabata”.

Era ziua pregătirii Paștelor, cam pe la ceasul al șaselea. Pilat a zis iudeilor: „Iată Împăratul vostru!” (v. 13-14).

Când a spus Pilat: „Iată Împăratul vostru!”? Pe la ceasul al șaselea. El se afla în plină vedere, a fost arătat în plinătate, fiindcă s-a spus: „Iată-L aici! El este aici! Acesta este Împăratul vostru!”, dar ei l-au respins. Când? În al șaselea ceas.

Dar ei au strigat: „Ia-L, ia-L, răstignește-L!” „Să răstignesc pe Împăratul vostru?” le-a zis Pilat. Preoții cei mai de seamă au răspuns: „Noi n-avem* alt împărat decât pe cezarul!”

Aici, îl vedem venind în al șaselea ceas și tot în acel ceas avem o declarație: „Iată, aici este Împăratul vostru!”, dar ei L-au respins. Aleluia! El a fost declarat și a fost respins. Vedeți? Acum, noi l-am ales pe om ca și conducător al nostru, nu pe Hristos.

În Luca 1, am văzut o vizită care i-a fost făcută Mariei deoarece ea a fost vasul ales care a dat naștere Fiului făgăduit, ea a fost cea care a dat naștere profeției, iar în Luca 1.26 citim:

„În luna a șasea, îngerul Gavril a fost trimis de Dumnezeu într-o cetate din Galileea, numită Nazaret.”

Ce s-a întâmplat în luna a șasea? Maria a primit vizita unui înger care i-a spus: „Tu ai primit trecere!”

În ziua a șasea, în a șasea mie de ani de la cădere, noi am primit vizita unui înger mesager care ne-a spus: „Tu ești cea care ai primit trecere, dintre toate femeile. Tu ești fecioara care ai primit trecere; tu ești împlinirea profeției, ești cea despre care a vorbit Isaia și a prorocit că va da astăzi naștere lui Hristos.” Aleluia! Nu în a șaptea zi, ci în a șasea.

În Numeri citim că copiii lui Dumnezeu au primit șase cetăți de scăpare. Dacă ucideau pe cineva din greșeală sau făceau o greșeală fără să vrea, neintenționat, ei puteau să fugă într-o cetate de scăpare și să se refugieze acolo. Ei scăpau acolo și trebuiau să stea acolo; nu puteau să iasă și să mai plece din acele șase cetăți de scăpare. Dacă plecau din acestea, dacă părăseau acești șase mesageri, aceste șapte Peceți, de-a lungul a șase epoci ale bisericii, erau măcelăriți. De aceea trebuiau să stea acolo.

Dar exista un timp în care puteau părăsi aceste cetăți de scăpare. Ei nu puteau părăsi cetatea de scăpare până când nu-l vedeau pe marele preot murind. Când murea marele preot, ei erau liberi să iasă din cetate.

În ce ne privește, noi am trecut prin șase epoci ale Bisericii în care cetatea de scăpare nu putea fi părăsită până când nu au venit jos cele șapte Duhuri care se

aflau înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu. Ele au venit într-un mesager și au predicat Cetatea de scăpare, descoperirea pentru ziua lor care a devenit scăpare și nimeni nu putea să iasă afară pentru că era ucis. Ei au trebuit să stea timp de șase zile în cetatea de scăpare care a fost rânduită pentru ziua lor. Dar ce se întâmpla după aceea, după ce murea marele preot? Isus a fost Marele Preot după rânduiala lui Melhisedec, iar când El a venit jos și a murit, poporul a putut să fie liber.

El a făcut o călătorie de întoarcere în anul 1963, iar noi am văzut acel Nor pe cer și am știut că S-a întors Marele Preot după rânduiala lui Melhisedec. Dar ce au făcut cu El când S-a întors? Ei au răstignit Cuvântul. Astfel, acum putem părăsi cele șase cetăți de scăpare, putem părăsi epocile bisericilor și suntem liberi să intrăm în cea de-a șaptea Cetate de scăpare. Cine este Aceasta? Hristos, Cuvântul. Aleluia! El este ascuns și descoperit în simplitate și Se află în toată Biblia.

Dacă un om a făcut ceva, dar nu a vrut să facă acel lucru, exista un drept ca viața lui să fie luată. Vrajmașul avea dreptul să-i ia viața, iar singurul loc în care putea merge ca să fie cruțat era cetatea de scăpare. Au existat șase cetăți de scăpare: prima epocă, a doua, a treia, a patra, epoca lui Luther, a lui Wesley și Rusaliile. Ce erau toate acestea? Cuvântul prezentat de fiecare trimis era Cetatea de scăpare. Dar ce s-a întâmplat când a venit Marele Preot? Ei au făcut și a doua oară exact ce au făcut prima dată: au luat Cuvântul și L-au răstignit.

Acesta este motivul pentru care, după ce a vorbit Pecețile, fratele Branham a pășit în luna iulie în față și a spus: „Acuz această generație pentru a doua răstignire a lui Isus Hristos!” Când el a adus această acuzație, Marele Preot fusese deja omorât, iar noi am putut fi liberi. Nu mai existau cetăți de scăpare, nu mai erau cele șase cetăți, ci am primit-o pe a șaptea care este un Turn puternic. Cine este acest Turn? Numele Domnului este un Turn puternic în care intră cei neprihăniți și sunt în siguranță. Vedeți? Noi am intrat în Domnul.

Tot ce scrie în Biblie continuă să spună de mai multe ori aceeași poveste.

Când Rut, o femeie dintre neamuri, o moabită, s-a întors în țară împreună cu Naomi, avea să aibă loc o răscumpărare. Rut reprezintă povestea răscumpărării pentru femeia dintre neamuri. Astfel, vedem că Boaz a trebuit s-o răscumpere mai întâi pe femeia mai în vârstă, pe Naomi, iar când a fost răscumpărată Naomi, el a putut s-o aibă și pe Rut.

Deci, Rut s-a dus în aria de secerat, iar Boaz era acolo sub un acoperământ de întuneric pentru că exista o pecete, o perdea, un întuneric. De ce? Pentru că nu exista nici o înțelegere. Ea a mers și l-a găsit sub acea întunecime, sub întunericul nopții și l-a întrebat:

„Vrei să mă acoperi cu haina ta? Vrei să te căsătorești cu mine, să ai grijă de mine? Vei îngădui să fiu altoită în tine?”, iar el i-a răspuns:

„Ce lucru binecuvântat ceri! Nu ai căutat bogății, nu ai căutat noua religie, nu ai căutat calea contemporană, nu ai căutat tineri, ci te-ai întors înapoi la originea răscumpărării.”

În Ieremia 6.16 scrie:

„Așa vorbește Domnul: „Stați în drumuri, uitați-vă și întrebați care sunt cărățile cele vechi, care este calea cea bună: umblați pe ea, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre!”

Ea s-a întors la omul în vârstă, nu la cel tânăr, pentru că el era cel care putea s-o răscumpere. Astfel, Boaz i-a promis că o va răscumpăra, dar pentru a face aceasta, înainte de a lua Actul de Răscumpărare, el a trebuit să meargă la poarta cetății, înaintea bătrânilor și acolo să aibă loc toată această scenă de judecată în care el trebuia s-o răscumpere înapoi pe Naomi, ca s-o poată lua pe Rut.

Dar înainte de a face aceasta, el și-a pecetluit promisiunea cu un dar: i-a dat jos vălul, mantaua și i-a pus în ea șase măsurii de orz. (Rut 3.15). De ce șase măsurii? Pentru că el era a șaptea. Taina nu este în cele șase măsurii de orz, ci în Persoana care oferea sămânța. Deci, Taina nu era în sămânță, ci în Cel care oferea sămânța.

El a dăruit șase măsurii de semințe, dar care urma să fie descoperirea? Descoperirea era a șaptea, iar a șaptea măsură era Cel care oferea sămânța. Aleluia! El i-a dat șase măsurii, a trimis-o înapoi cu șase măsurii ca și făgăduință, iar ea s-a întors la Naomi ducând cu sine sămânța firească, iar aceasta i-a spus să se odihnească pentru că totul va fi împlinit. Totul va fi împlinit când noi ajungem la odihnă, la Duhul Sfânt.

Ce a urmat? El s-a dus la poarta cetății, iar atunci a avut loc Apocalipsa 5. El a venit înaintea bătrânilor, a luat Cartea și a împlinit tot ceea ce se cerea, după care s-a întors înapoi și a luat-o pe ea. Dar de data aceasta ea nu a mai primit șase

măsurile de orz, ci a primit sămânța direct de la Dătătorul ei, devenind în interiorul ei o Fântână de Apă vie din care curge Viața veșnică. Atunci, cei doi s-au unit, el și ea, apoi a fost în ea. Aleluia!

Totul se petrece în capitolul patru, în Pecetea a patra. Aici, ea zămislește fiul făgăduit, taina. Vedeți, rodul dovedește întotdeauna sămânța. Amin.

Odată, o femeie a avut doi fii. Pe unul l-a chemat Cain, iar pe celălalt Abel. Dar rodul a dovedit cine era tatăl, a dovedit sămânța, cine era dătătorul ei. Priviți la rod și veți vedea cine este dătătorul seminței.

Același lucru este valabil și astăzi. Uitați-vă la roade și veți cunoaște sămânța, dacă ea provine de la Lucifer sau de la Hristos. Va rezulta ceva care este ca și tatăl.

Biblia spune că Eva a primit o altă sămânță care să-l înlocuiască pe Abel care a fost ucis de fratele lui. Acesta a fost Set și el era exact ca tatăl său. El a dovedit de unde provenea sămânța. Aleluia!

La fel a fost și sămânța de care vorbim: a dovedit că era de la tatăl său Boaz.

Să ne uităm puțin la Rut. Când a fost pe punctul de a ieși din scenă, când cartea lui Rut a fost pe punctul să iasă din scenă, ea a făcut ceva uimitor cu fiul făgăduit. Ea a luat copilul și l-a așezat la sânul lui Naomi. De ce? Pentru că evreii l-au dat pe Hristos la neamuri, dar neamurile îl vor da pe Hristos înapoi la evrei. Când? Exact atunci când Ea este pe punctul să iasă din scenă. Ea își va lua zborul în capitolul patru, în Pecetea a patra, sub ungera Vulturului, dar chiar înainte de aceasta, va lua Copilul și-l va așeza la sânul celor o sută patruzeci și patru de mii. Cum se va întâmpla aceasta? Nu știu, dar o cred pentru că se află în cartea lui Rut.

Așadar, noi vedem că patru și șase merg împreună.

Unde a făcut Isus prima minune? La o cină a nunții. Aleluia! De ce? Pentru că toată povestea este despre o nuntă, despre căsătorie. Așadar, El a pășit în față să facă prima Sa minune. Care a fost aceasta? A luat șase ulcioare și a prefăcut apa din ele în vin. El a luat Apa Cuvântului și a transformat-o prin descoperire în imbold. Amin! El a luat Apa Cuvântului și a transformat-o în descoperire, iar ei au privit aceste ulcioare cu apă și dintr-o dată a fost descoperit Cel de-al șaptelea. De ce? Pentru că șase descoperă Cine este șapte. De ce? Pentru că șapte a prefăcut apa în vin.

Aceasta nu s-ar fi putut întâmpla dacă nu era în scenă șapte. Amin!

Răscumpărarea nu a putut avea loc până când nu a fost acolo a șasea măsură de orz; femeia nu a putut veni să primească har la fântâna harului lui Iacov până când nu a apărut Cel de-al șaptelea soț. Nu se poate întâmpla nimic până când nu este în scenă șapte.

De aceea, trebuia să vină Pecetea a șaptea ca să le descopere pe cele șase. Pentru Rut nu a existat răscumpărare până când nu a fost acolo al șaptelea. El, al șaptelea, i-a dat șase, i-a arătat șase. El a prefăcut apa în vin, dar ei au văzut numai șase ulcioare, iar când le-au văzut pe cele șase, s-au întors și L-au văzut pe al șaptelea, pentru că șaptele a prefăcut apa în vin. Aleluia!

De aceea, Pecetea a șaptea este tăcerea, de aceea nu s-a spus nimic despre ea și totul este dezvăluit în șase. Toată Biblia ne spune povestea, iar când vedem cele șase Peceți dezvăluite, trebuie să ne întoarcem și să vedem Cine le dezvăluie. De ce? Pentru că cele șase nu pot fi descoperite până când nu este în scenă șaptele. El trebuie să vină jos, Marele Preot după rânduiala lui Melhisedec, Cuvântul trebuie să se întoarcă, iar când face aceasta, El începe să spună: „Unde este Soțul tău? Ai primit șase măsuri de orz, dar o dorești și pe a șaptea? Ai văzut șase ulcioare pline cu Apa Cuvântului prefăcute în descoperire, dar Îl dorești pe al șaptelea, Îl dorești pe Cel care le-a prefăcut pe cele șase? Îl dorești pe Dătătorul de Sămânță care ți-a dat cele șase măsuri de semințe?”

Vedeți, taina nu este în legătură cu cele șase.

Rut ar fi putut să meargă și să spună: „În acestea șase există o taină!”, apoi, să ia boabele și să le întoarcă pe o parte și pe cealaltă. Dar nu a spus aceasta pentru că taina se afla în șapte. Ea nu trebuia să fie fascinată de cele șase, ci trebuia să le ia ca semn, ca dovadă că șapte este în scenă.

După ce a gustat vinul, nunul a spus: „Acesta ne dă un imbold bun. Este cel mai bun. Trebuia să mi-l dai pe cel mai bun la început, și pe cel mai puțin bun la urmă.” Dar nu a fost așa: la sfârșitul timpului, noi L-am primit pe cel mai bun. La sfârșitul sărbătorii, la sfârșit, ne este dat Vinul cel mai bun, Stimulul cel mai bun, cea mai înaltă descoperire. Astfel, nunul a spus: „Ceva este pe dos pentru că vinul trebuia să fie mai puțin bun pe măsură ce ne apropiem de încheiere.”

Nu, domnilor! Nu și când este vorba de Dumnezeu. Alfa și Omega sunt același

lucru, ceea ce a fost bun la început, va fi bun și la sfârșit. Astfel, când au ajuns la cele șase ulcioare, ei au spus: „Este un vin bun! Este un vin bun!”

Vedeți? Taina nu era în vin, ci în Persoana care a prefăcut apa în vin. Noi putem citi de câte ori vrem Cartea Peceților, dar dacă nu vedem venirea lui Hristos, dacă nu-L vedem pe Soțul nostru care vine să Se unească cu Soția Sa și să le descopere pe cele șase, nu am înțelege Cartea Peceților. Nu are rost s-o citim dacă nu Îl vedem pe șapte, pentru că El este Taina care face tot timpul întreaga lucrare. Fără El, nu există descoperirea celor șase Peceți; El este Pecetea a șaptea. Aleluia!

În Pecetea a șasea citim:

„Țineți minte că acestea sunt taine ascunse! Cele șase Peceți, împreună, sunt o Carte mare, șase suluri rulate împreună, și dezvăluie toată Cartea Răscumpărării.”

Ce spune fratele Branham? Am crezut că este o Carte cu șapte peceți. Este o Carte cu șapte Peceți, dar noi nu avem al șaptelea sul. Nu vedem Pecetea a șaptea, ci doar pe cele șase, pentru că șapte este o taină. Aleluia!

Ce este Cartea Răscumpărării? Hristos. Cine este Hristos? Taina Peceții a șaptea. Aleluia! Care sunt cele șase Peceți dezvăluite? Taina lui Hristos, toată Cartea Răscumpărării. Aleluia!

„Aceasta fiind cum a fost răscumpărat tot pământul.”

În Pecetea a șaptea citim:

„Acum observați, pentru Mesajul timpului de sfârșit această Pecete...”

Fratele Branham a făcut ceva ce este minunat. Noi trebuie să înțelegem exact ceea ce a spus și să nu parcurgem lucrurile superficial încercând să ajungem la pagina următoare.

„Acum observați, pentru Mesajul timpului de sfârșit...”

Care este Mesajul timpului de sfârșit? Fratele Branham ne-a adus Mesajul timpului de sfârșit. Suntem de acord cu aceasta? Și el a spus:

„Pentru Mesajul timpului de sfârșit, această Pecete...”

Care este Mesajul timpului de sfârșit? Pecetea a șaptea. Mesajul său a fost Pecetea

a șaptea; Mesajul lui a fost Hristos, Taina lui Dumnezeu descoperită.

Prima dată, El a venit într-un singur Vas, ca o singură mană, dar a doua oară a venit în formarea chipului unei Mirese, este venirea Domnului într-o Mireasă universală, într-un Trup alcătuit din mai multe mădulare. Ce este aceasta? Taina Peceții a șaptea. Ce este Pecetea a șaptea? Venirea Sa. El a venit de la început la sfârșit, totul este venirea Sa. Aleluia!

„În definitiv, El a descoperit toate cele șase Peceți, dar nu a spus nimic despre a șaptea. Potrivit Scripturii, când începe Pecetea de la sfârșitul timpului, înainte de a o cunoaște va fi categoric o taină deplină. Țineți minte Apocalipsa 10.1-7, de la unu la șapte, capitolul 10.1-7: „La sfârșitul Mesajului îngerului al șaptelea, vor fi cunoscute toate tainele lui Dumnezeu.” Noi suntem la sfârșitul timpului, la deschiderea celei de-a șaptea Peceți.”

El a descoperit cele șase Peceți, dar nu a spus nimic despre a șaptea. Aleluia!

Să citim ceva din predica „Suflete care sunt acum în închisoare”:

„Țineți minte, toate cele șapte Trâmbițe sună sub cea de-a șasea Pecete. Când vom ajunge la aceasta, veți înțelege. Fiecare Trâmbiță (din cele șapte) a avut loc în Pecetea a șasea.”

Așadar, toate Trâmbițele sună sub Pecetea a șasea. Noi am crezut că Trâmbițele sunt pentru evrei. Ei au fost chemați înapoi sub Trâmbițe, iar Trâmbițele au avut loc începând cu Primul Război Mondial. Amin! Trâmbițele au avut loc încă de atunci și i-au dus pe evrei în țara lor. Deci, Trâmbițele au loc de-a lungul Peceții a șasea. Aleluia!

„Șapte este întotdeauna taina. Fiți atenți la șapte, căci el este sfârșitul. Acea a fost venirea Domnului. Cerul a rămas în tăcere, în liniște, nimeni nu s-a mișcat, pentru că Isus Însuși a spus: „Nici măcar un înger din cer nu știe când Mă voi întoarce. Nici chiar Eu nu știu care este timpul, fiindcă Tatăl are aceasta în gândul Său.” Numai Dumnezeu o știe, Duhul. El a spus: „Eu nu știu.” Atunci nu era încă descoperit, dar când a sunat acea a șaptea Trâmbiță... sau îngerul al șaptelea, a fost deschisă o Pecete și atunci în cer s-a făcut tăcere. Vedeți, nu a fost dat de gol ceea ce urma să aibă loc.

Dar sub Pecetea a șasea, unde s-au deschis aceste Trâmbițe, țineți minte: acolo

(unde? Sub Pecetea a șasea), noi aflăm că Mielul a pășit în față, a apărut în scenă.”

Când are loc aceasta? Ce este aceasta? Mielul pășește în față să ia Cartea și să-i rupă Pecețile. Când se petrece aceasta? Sub Pecetea a șasea. Ce este Pecetea a șasea? Pecetea a șasea îi duce pe evrei înapoi în țara lor. Aceasta s-a desfășurat în timpul vieții fratelui Branham, de-a lungul slujbei sale, a întregii sale slujbe, dar și în timpul vieții noastre. Totul a început să se desfășoare.

Pecetea a șasea a fost deschisă, iar fratele Branham a spus că sub Pecetea a șasea sună toate Trâmbițele, iar când a sunat Trâmbița a șasea, două sute de milioane de demoni au fost eliberați de la râul Eufrat, iar el a întrebat: „Unde au mers ei?” și a adăugat: „Ei au intrat în Hitler, în Stalin și în armatele lor.” Ce a fost aceasta? Pecetea a șasea a fost „crăpată”, aducând necaz pentru evrei, ducându-i înapoi în țara lor natală ca să poată primi Sărbătoarea Ispășirii, pe Hristos.

„Dar sub Pecetea a șasea, unde s-au deschis aceste Trâmbițe, țineți minte: acolo (unde? Sub Pecetea a șasea), noi aflăm că Mielul a pășit în față, a apărut în scenă.”

Mielul a pășit în față, a apărut în scenă sub Pecetea a șasea? Da.

„El a părăsit scaunul îndurării. Lucrarea Sa de răscumpărare s-a încheiat.”

Ce spune fratele Branham? Sub Pecetea a șasea, noi Îl vedem pe Miel apărând. A pășit în față, a apărut în scenă.

„Iar când El a pășit în față și a luat Cartea din mâna dreaptă a Celui ce stătea pe scaunul de domnie, „nu a mai fost timp”. Și de îndată, imediat, în capitolul 10, versetul 7, a apărut un înger care a zis... Acest înger a venit jos și a jurat „că nu mai este timp.”

O, Doamne! Totul s-a petrecut sub Pecetea a șasea. A fost deschisă Pecetea a șaptea? Când va fi? Ce este Pecetea a șaptea? Pecetea a șaptea este venirea Domnului. Când va avea loc? Ați pierdut-o pentru că s-a petrecut sub Pecetea a șasea. Nu așteptați să se deschidă Pecetea a șaptea! Dacă ea nu este deschisă, nu au fost descoperite nici cele șase Peceți. Țineți minte că taina Peceții a șaptea le descoperă pe celelalte șase, șase măsuri de orz, ceasul al șaselea din zi, șase bărbați, șase vase cu apă; totul este în al șaselea ceas din zi. Aleluia!

„El a părăsit scaunul îndurării. Lucrarea Sa de răscumpărare s-a încheiat.”

În Pecetea a șaptea citim:

„Capitolul opt descoperă doar scena Peceții a șaptea, și nu este descoperit nimic altceva. Nimic.”

Să mergem în Apocalipsa 8, dar mai întâi, haideți să ne oprim la capitolul 6, pentru că în cartea Apocalipsei este așezat un tipar minunat. În Apocalipsa 6.1 citim:

„Când a rupt Mielul cea dintâi din cele șapte Peceți, m-am uitat și am auzit pe una din cele patru făpturi vii zicând cu glas ca de tunet: „Vino și vezi!”

În capitolul 6, vedem descoperirea sub formă de simbol, deschiderea tuturor celor șase Peceți. În care capitol au loc toate? În capitolul 6. Deci, în capitolul 6 avem descoperirea a șase Peceți. Apoi, ne gândim că vom merge direct în Pecetea a șaptea, dar nu mergem acolo, ci ajungem în capitolul 7 care ne arată ce este curățat sub Pecetea a șasea. Abia după aceea ajungem la capitolul opt, pentru că opt este veșnicia, o nouă zi.

Așadar, ajungem la Apocalipsa 8.1:

„Când a rupt Mielul Pecetea a șaptea, s-a făcut în cer o tăcere de aproape o jumătate de ceas.”

Nu avem nimic. Pecetea întâi, a doua, a treia, a patra, a cincea și a șasea, toate descriu și descriu, dar ce este Pecetea a șaptea?

„Nu vă voi spune ce este Pecetea a șaptea, dar vom vorbi despre capitolul șapte, despre cei o sută patruzeci și patru de mii, despre fecioarele neînțelepte, iar acum, voi vorbi despre Pecetea a șaptea. Sunteți pregătiți?” Și ce am auzit? Tăcere. Ați înțeles?

Fratele Branham a spus:

„Acum este timpul să descoperim Pecetea a șaptea.” Și ce am auzit? Tăcere. Nu s-a mișcat nimic, ci totul a stat pe loc. Cerul s-a cufundat în tăcere. De ce? Este o descoperire personală dată numai nouă, fiecărui individ și numai lui. Este clipa în care noi intrăm în cămăruță și-L întâlnim pe Îngerul Domnului, fiecare personal și ne descoperă la fiecare în parte ce este Pecetea a șaptea și faptul că noi facem parte din Ea.

„Nu va fi o expunere publică!” Nimic.

Să citim ce a mai spus fratele Branham:

„Capitolul opt descoperă doar scena Peceții a șaptea, și nu este descoperit nimic altceva. Nimic.

Nu este descoperit în Pecetea a șaptea... nu are nimic a face cu capitolul șapte din Apocalipsa. Este descoperirea Peceții a șaptea și este o tăcere totală. Dacă aș fi avut timp... voi încerca să vă arăt în câteva locuri.

De-a lungul timpului, din Geneza, s-a vorbit despre această a șaptea Pecete. Aceste Peceți vin de-a lungul timpului. Vă amintiți că în dimineața aceasta am adus aceste lucruri în discuție? Să fiți atenți pentru că în seara aceasta le vom aduce din nou. Voi ați văzut că atunci când se ajunge la Pecetea a șaptea, totul este oprit brusc. (Fratele Branham pocnește o dată din degete).

Isus Hristos vorbind El Însuși...”

Aici, fratele Branham se referă la Matei 24, când apostolii L-au întrebat pe Domnul Isus: „Când va fi sfârșitul lumii? Când se vor petrece aceste lucruri? Când vei veni?”, iar El a început să le aducă cele șase Peceți. Dar când a ajuns la Pecetea a șaptea, S-a oprit și a început să vorbească în pilde.

„Când Te vei întoarce?” Ce a spus El? „Acestea sunt cele șase Peceți. Pecetea a șaptea este venirea Domnului. Eu nu voi spune nimic despre Ea, dar vă voi vorbi despre Ea într-o taină: Când veți vedea smochinul...” Cine este smochinul? Israelul.

„Când veți vedea smochinul înfrunzind, să știți că vara este aproape. Acum, vă arăt ceva. Când Israel se va întoarce în țara sa, când va deveni o națiune, când Israelul va începe să înflorească, acela este timpul când voi veni Eu.”

Așteptăm noi ca Israelul să devină o națiune? Așteptăm înfrunzirea lui? Nu. Este aproape timpul să culegem smochinele. A trecut de timpul înfrunzirii, de timpul verii și trecem la recolta deplină. Trecem în timpul lunii octombrie, în sărbătoarea a șaptea, în ziua a șaptea. Ei sunt gata să pășească să împlinescă sărbătoarea a șasea care este Sărbătoarea Ispășirii. Ei nu înfrunzesc, ci sunt gata de seceriș. Înseamnă că dacă așteptăm venirea Sa, am trecut pe lângă Ea pentru că El a spus că vine atunci când Israelul înfrunzește.

„Vă voi spune ce sunt aceste șase Peceți. Când veți vedea necazuri, când veți vedea întâmplându-se toate, vă voi descoperi toate acestea, dar Pecetea a șaptea...” Tăcere.

„Dar când vedeți smochinul și toți ceilalți pomi înfrunzind...”

Prieteni, noi am văzut deja smochinul înfrunzind, l-am văzut înflorind. Astăzi, smochinele atârnă greu și așteaptă să fie culese, cei o sută patruzeci și patru de mii de evrei. El a venit deja. Aleluia!

Aș vrea să vă citesc câteva citate pentru că cred că sunt foarte interesante.

În Pecetea a șaptea citim:

„Unde suntem acum, prieteni? Pecețile și totul se deschide; acum avem aceasta între, aici. Acolo este. Vedeți unde ne aflăm? (Adunarea spune: „Amin!”).

Nădăjduiesc că înțelegeți. Eu nu am educație. Știu despre ce vorbesc, dar nu pot explica astfel încât să aibă sens pentru voi.”

Aleluia! Pentru că Pecetea a șaptea este o taină, El a folosit un om fără educație. Fratele Branham a spus: „M-am uitat exact la ea și am văzut ce era.” Și a mai spus: „Eu nu am educație și nu pot explica astfel încât să puteți înțelege.” De ce? Pentru că noi nu trebuie s-o înțelegem cu mintea, ci cu inima. Nu trebuie să fie un exercițiu intelectual, Pecetea a șaptea nu trebuie să fie ceva intelectual, ci trebuie să fie o descoperire desăvârșită cu privire la Cine este Hristos.

Problema este că noi privim la ceea ce a spus fratele Branham și avem impresia că a vorbit foarte ciudat, că a luat un text și l-a legat de altul, deși ele nu aparțin unul de altul. Apoi, a luat o poveste pe care noi nu o înțelegem, a vorbit despre vânătoarea de veverițe, așa că ne întrebăm: „Ce are aceasta a face cu Pecețile?” El vorbea despre toate acele lucruri și a spus: „Eu știu despre ce vorbesc.” De ce? Pentru că a spus: „Eu am văzut-o, m-am uitat exact la ea.”

Vedeți? El știa despre ce vorbea. Noi suntem cei care nu știm despre ce vorbea el, iar singurul fel în care vom putea înțelege despre ce a vorbit este să ne uităm la Ea cu ochii descoperirii. Când solzii sunt dați de pe ochii noștri, când vom vedea ceea ce a văzut el, vom putea înțelege despre ce a vorbit. Până atunci, vom continua să spunem: „Aceasta nu se potrivește! De ce a trecut acolo? De ce sare de la una la alta? Nu înțeleg unde se aplică versetul acesta!”

Fratele Branham a vorbit despre aceasta și a spus:

„În Matei 24, Isus a vorbit despre cele șase Peceți, dar nu a spus nimic despre Pecetea a șaptea, ci a trecut la o pildă despre smochin.” Apoi, a spus: „Sunt deja câțiva ani de când ei au propria lor națiune, propria lor armată, proprii lor bani.”

Înțelegeți? O puteți vedea? Înțelegem acum despre ce vorbea el? **El nu vorbea despre ceva ce avea să vină în viitor, ci vorbea despre ceva care se petrecea chiar atunci, chiar în fața ochilor săi; el o vedea, știa ce era, știa despre ce vorbea**, dar poate nu a putut s-o explice într-un fel în care să ne facă și pe noi să înțelegem.

Poate voi spuneți astăzi: „Frate Chad, mă uit la tine și habar nu am despre ce vorbești.” Nici nu trebuie să înțelegeți până când nu vă este descoperit. Voi nu trebuie să puneți totul cap la cap ca să aibă sens din punct de vedere matematic, nici să spuneți: „Voi sări și voi vorbi despre povestea aceasta, despre pilda aceea sau despre aceasta și voi spune: „Șase vase...”, înțelegeți?

„Nu știu despre ce vorbești!”

Când El ne deschide ochii și vedem ceea ce a văzut fratele Branham, vom ști exact despre ce vorbea, ne vom bucura și vom spune: „Am înțeles. O văd. Fac parte din Ea! Sunt în Ea! Este pretutindeni în jurul meu!” Cine? Pecetea a șaptea. Aleluia!

Fratele Branham a spus următoarele în predica „Hristos este Taina lui Dumnezeu descoperită”:

„Dumnezeu a avut un scop și o taină ascunsă. Despre aceasta aș vrea să îi vorbesc bisericii în dimineața aceasta, despre taina ascunsă a lui Dumnezeu pe care El a avut-o în gândul Său înainte de întemeierea lumii și cum s-a desfășurat exact până în ceasul în care trăim noi astăzi. Înțelegeți? Atunci veți înțelege clar ceea ce este înfăptuit.”

Vedeți? El nu a spus: „Ceea ce va fi înfăptuit”, ci „ceea ce este înfăptuit.”

„Acum, marea taină a lui Dumnezeu este un secret. El a păstrat totul ascuns și nimeni nu a știut nimic despre ea. Nici măcar îngerii nu au înțeles-o. Vedeți, El nu a descoperit-o. De aceea, sub cea de-a șaptea taină a noastră, când a fost deschisă Pecetea a șaptea, acolo a fost tăcere. Când a fost Isus pe pământ, ei au vrut să știe când va reveni, dar El le-a spus: „Nici Fiul Însuși nu știe când se va întâmpla!”

Vedeți, Dumnezeu a păstrat aceasta numai pentru El. Este o taină. De aceea, în cer s-a făcut o tăcere de o jumătate de ceas și șapte Tunete au făcut să se audă glasurile lor, iar lui Ioan i-a fost interzis să scrie. Vedeți, venirea Domnului.”

Aceasta este taina.

„Acesta este un lucru pe care El nu l-a descoperit încă, cum și când va veni El. Este un lucru bun că nu a făcut-o. Nu.

El a arătat-o și a descoperit-o în fiecare tip sau umbră care se află în Biblie.”

Aleluia!

„Așadar, întreaga Biblie este descoperirea tainei lui Dumnezeu în Hristos.”

Întreaga Scriptură este descoperirea Peceții a șaptea.

„Întreaga Scriptură este expresia unui singur scop pe care l-a avut Dumnezeu, a unui singur scop pe care a dorit să-l atingă în toată Scriptura. Astfel, toate faptele credincioșilor din Biblie au fost o preumbrire, au exprimat care a fost marele scop al lui Dumnezeu, iar acum, în aceste zile din urmă, El a descoperit-o și o arată. Cu ajutorul lui Dumnezeu, în această dimineață o vom vedea chiar aici, vom vedea ceea ce a avut Domnul în gândul Său în tot acest timp și a exprimat.

Așadar, voi puteți vedea cât este de important să cunoaștem aceasta, și apoi să încercăm s-o aducem la oameni. Vedeți? Eu nu am încercat să intru în detalii ca să încerc să explic totul așa cum mi-a descoperit Dumnezeu mie.”

De aceea, a ajuns la mesajul „Hristos este Taina lui Dumnezeu descoperită”. Despre ce vorbea el? Despre venirea Domnului, despre Pecetea a șaptea, despre marea Taină care se afla în gândul lui Dumnezeu, despre care îngerii nu știau nimic și despre care nici măcar Isus nu a putut spune nimic când a fost pe pământ. Ce este aceasta? Hristos, Taina lui Dumnezeu descoperită.

Să mergem acum la Geneza. Profetul lui Dumnezeu a spus că această Pecete este total mută. El a spus aceasta în Pecetea a șaptea:

„Despre această a șaptea Pecete s-a vorbit de-a lungul timpului, din Geneza. De la început, din Geneza, această a șaptea...”

Să mergem în Geneza 1.1-2. Dacă Pecetea a șaptea este la început, în Geneza, să

mergem acolo și s-o privim. Aleluia! De la început până la sfârșit, totul este numai El.

„La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul.

Pământul era pustiu și gol; peste fața adâncului de ape era întuneric, și Duhul lui Dumnezeu Se mișca pe deasupra apelor.”

Să ne oprim aici. Aici Îl vedem pe Dumnezeu exprimându-Se, iar când Dumnezeu S-a exprimat pe Sine Însuși, a ieșit afară Logosul și totul a fost creat de El și pentru El și nimic din ce a fost creat, nu a fost creat fără El.

Așadar, „La început, Dumnezeu a creat...” Chiar acolo este Hristos. Și ce a făcut El când a venit? Dumnezeu a început să descopere ce era în gândul Său, iar atunci, El a creat o dimensiune cerească cu îngeri și alte lucruri, după care a început creația de pe pământ, a luat ceea ce era în gândul Său și a reflectat-o jos pe pământ. Aleluia! Mai întâi, a creat locurile cerești, îngerii, totul ca să I se închine Lui, apoi a creat pământul. Ce a fost aceasta? Exprimarea a ceea ce era în gândul Său, fiindcă avea o Taină pe care dorea s-o împărtășească. El dorea să fie cunoscut, descoperit, iar pentru aceasta a îngăduit ca totul să ajungă la exprimare. Dar s-a întâmplat ceva și a existat o judecată asupra acestui mare secret, iar atunci secretul a fost înconjurat de întuneric, a fost pecetluit. Ceea ce era în gândul lui Dumnezeu a fost creat, dar după aceea a fost pecetluit. Pecetea a șaptea a fost vorbită la început și atunci a fost pecetluită.

„Dumnezeu a zis...”

Ce urma să facă El? Să rupă Pecetea. Ce era Pecetea? Întunericul. Întuneric în minte, în suflet, fără înțelegere, fără Lumină. Astfel, El a trebuit să rupă Pecetea întunericului ca să poată dezvălui Taina Sa. Unde se afla Taina Sa? Sub întuneric. Tot ceea ce a făcut El, tot ceea ce a creat El se afla acolo, dar era sub o Pecete, sub întuneric, sub necunoștință, de aceea, a trebuit să frângă întunericul necunoștinței pentru a descoperi ceea ce a făcut El.

„Dumnezeu a zis: „Să fie lumină!” Și a fost lumină.”

Cine a rupt Pecetea? Lumina.

În predica „Răsăritul Soarelui” citim:

„Prima Lumină care a fost dată vreodată pământului a fost Cuvântul vorbit al lui Dumnezeu.”

Prima Lumină care a venit să împingă întunericul înapoi, să-l determine să se retragă a fost Cuvântul vorbit al lui Dumnezeu. Iar Cuvântul vorbit este Lumina care frânge perdeaua întunericului.

„Prima Lumină care a fost dată vreodată pământului a fost Cuvântul vorbit al lui Dumnezeu. El a zis: „Să fie lumină!” și a fost lumină. Acea a prefăcut întunericul în lumină, ca să poată fi adusă la suprafață pe pământ o creație a bucuriei și a vieții. Apoi, pe măsură ce Duhul lui Dumnezeu Se mișca cu dragoste și compasiune, în acea mare zi, prima zi a zorilor creației pe pământ, a răsărit soarele, iar razele sale au străbătut pământul, au uscat apele de deasupra acestuia și au făcut deasupra o atmosferă. Pentru prima dată, urma să aducă bucurie și viață pe pământ, printr-o sămânță. Acela a fost un ceas mare.”

Ce era în pământ? Sămânța originală. Cuvântul vorbit, Sămânța. Când Dumnezeu a vorbit și a spus: „Aici va fi un pom!”, apoi a vorbit din nou și a spus: „Aici va fi o plantă!”, Cuvântul vorbit, Sămânța zăcea acolo în judecată și acoperit de întuneric, dar El a spus: „Să fie lumină!”, iar când a spus aceasta, totul s-a despărțit. El a creat atmosfera, parcurgând toți acești pași, pentru a se asigura că sămânța va veni la suprafață și va începe să rodească pentru a arăta ce fel de sămânță era. Amin! Aceasta este descoperirea celor șapte Pечеți, prieteni. Aleluia!

Să mergem în Geneza 1.26. Dumnezeu a parcurs șase Pечеți: prima zi, a doua zi, a treia zi, a patra zi, a cincea zi și a șasea zi. El a parcurs șase mii de ani ai creației, iar în a șasea mie de ani, în a șasea zi, El a spus în versetul 26:

„Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târâtoarele care se mișcă pe pământ.”

Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut.

Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ.”

Și Dumnezeu a zis: „Iată că v-am dat orice iarbă care face sămânță și care este pe fața întregului pământ și orice pom care are în el rod cu sămânță: aceasta să fie hrana voastră.

Iar tuturor fiarelor pământului, tuturor păsărilor cerului și tuturor vietăților care se mișcă pe pământ, care au în ele o suflare de viață, le-am dat ca hrană toată iarba verde.” Și așa a fost.

Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse și iată că erau foarte bune. Astfel, a fost o seară și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a șasea.”

Noi trebuie să înțelegem că ziua a șasea a fost de o mie de ani. Atunci, El l-a creat pe om după chipul Său, dar l-a făcut un om duhovnicesc, iar în acel om duhovnicesc se afla și femeia. În ziua a șasea, El l-a luat pe acel om duhovnicesc și l-a pus într-un trup de carne ca să poată exista pe pământ o manifestare a ceea ce era pe plan duhovnicesc. Atunci, El l-a făcut din pământ, a văzut că era singur, i-a luat o coastă și a creat femeia, a luat duhul feminin din om și apoi i-a pus împreună. Toate acestea au avut loc în ziua a șasea.

Ce se petrecea? Dumnezeu Se manifesta pe Sine Însuși. Când? În ziua a șasea. Atunci El a spus: „Să-i facem după chipul și asemănarea Noastră.” Cum? l-a făcut parte bărbătească și parte femeiască. Ce a făcut Dumnezeu? Descoperea Taina Sa în ziua a șasea.

Mai întâi, a venit la suprafață Adam singur, iar soția lui se afla în el, erau amândoi împreună. Atunci, Dumnezeu l-a luat pe Adam și l-a pus în trup de carne, toate atributele fiind în el. Dar cu toate acestea, el era singur, umbla singur pe fața pământului. Ce era aceasta? Taina Peciții a șaptea. El umbla singur pe pământ în ziua a șasea și nu era bine ca el să fie singur, de aceea, Dumnezeu a spus că-i va găsi un ajutor. Astfel, El a căutat printre îngerii, printre heruvimi, serafimi și toată oștirea cerească, dar nu a putut să-i găsească o pereche.

Adam a privit la toate lucrurile create pe pământ, s-a uitat la plante, la animale, la toate, dar nu exista nimic potrivit să fie perechea sa. De ce? Pentru că perechea lui era în el.

Dumnezeu a privit în tot cerul. El era slăvit, avea o rânduială acolo, îi avea pe arhangheli, pe heruvimi și serafimi, dar niciunul dintre ei nu era Perechea Lui, pentru că Perechea Lui Se afla în El. Ce descoperea El? Peciția a șaptea.

Toate acestea s-au petrecut în ziua a șasea. În ziua a șasea, El a luat-o pe femeie, a scos-o afară din om și a pus-o în propriul sau trup de carne, iar atunci am avut o manifestare a părții bărbătești și a părții femeiești în trup de carne; atunci El trebuia să aducă aceste manifestări împreună. Cine erau ei? Manifestările în trup ale gândului ceresc. Astfel, El i-a adus pe cei doi împreună și i-a unit, apoi a privit la tot ceea ce a făcut și a spus: „Totul este foarte bine.” Când? În ziua a șasea. Atunci El a făcut tot, tot ceea ce se afla în gândurile Sale, tot ceea ce căzuse în ruină printr-o nimicire anterioară și care era în întuneric din cauza a ceva ce se petrecuse.

El a parcurs șase zile, șase Peceteți, în care a început să descopere și a continuat să descopere până când a ajuns la Sine Însuși în trup de carne. El arăta, reflecta pe pământ ceea ce avea loc în ceruri. Astfel, a creat femeia și i-a pus împreună. Când? În ziua a șasea. Apoi, El S-a uitat la tot ce făcuse și a spus: „Sunt foarte bune!” Vedeți, nu există nimic ce poate fi adăugat la această descoperire. Nu mai există nimic ce trebuie făcut. Nu mai există nimic ce trebuie pus la locul său, nu mai există nimic ce trebuie să fie vorbit sau făcut.

Apoi, ajungem în Geneza 2.1-2:

„Astfel au fost sfârșite cerurile și pământul și toată oștirea lor.

În ziua a șaptea, Dumnezeu Și-a sfârșit lucrarea pe care o făcuse și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse.”

În ziua a șaptea, El nu a făcut nimic. Dumnezeu a făcut totul în cele șase zile, așa că nu a mai existat nimic de adăugat, de spus, de descoperit, de arătat, de vorbit; totul a fost înfăptuit în cele șase zile. De aceea, când am ajuns la Peceteți, oamenii au spus: „Când se va deschide Pecetea a șaptea, vom ști.” Pecetea a șaptea a fost deschisă, este descoperită în șase. Tot ce a trebuit să restituie El, toate lucrurile asupra cărora a trebuit să strălucească Lumina, tot ceea ce a trebuit să fie pus la loc, tot ceea ce trebuia să se întoarcă la ceea ce era în gândul Său, trebuie să se petreacă în Pecetea a șasea pentru că Pecetea a șaptea este tăcerea. Pecetea a șaptea înseamnă odihnă, ziua a șaptea este întoarcerea înapoi în grădina Eden, nu se petrece nimic, nu există nici o descoperire nouă, nu are loc nimic nou pentru că totul este descoperit în șase. De aceea, este copilăresc să spunem: „Când se va deschide Pecetea a șaptea, vom ști. Eu aștept Pecetea a șaptea, pentru că atunci când va veni Hristos și va deschide Pecetea a șaptea...”

Prieteni, El a făcut deja aceasta, iar Pecetea a șasea a dovedit-o.

În zilele creației, Pecetea a șaptea a fost Dumnezeu: Dumnezeu a vorbit, Dumnezeu l-a creat pe om, Dumnezeu a creat femeia, Dumnezeu i-a pus pe cei doi împreună. Dumnezeu a fost Pecetea a șaptea care a făcut totul din prima zi până în a șasea, iar după ce a făcut totul, a spus: „Este foarte bine. Totul arată Cine sunt Eu. Totul arată ce era în gândul Meu, pentru că ceea ce era în gândul Meu a devenit trup. Tot ceea ce am dorit a fost împlinit, iar acum Mă pot odihni.”

Voi ziceți: „Dar unde este Dumnezeu, pentru că nu-L vedem.”

Nu puteți vedea cele șase zile? Nu puteți vedea plantele și animalele, bărbatul și femeia? Nu puteți vedea armonia desăvârșită? Toate acestea sunt El. Aceasta este descoperirea Lui. Nu puteți vedea Cuvântul întors înapoi? Nu puteți vedea că tot ce a predicat Pavel a fost restituit în ziua noastră? Tot ceea ce s-a pierdut de-a lungul epocilor Bisericii s-a întors înapoi, totul a fost restituit, pus înapoi la locul său, Cuvântul vorbit revine acum la rodul Său. Amin! Ce este aceasta? Este El. Aceasta este lucrarea mâinilor Peceții a șaptea, toate acestea sunt Hristos care lucrează, lucrează și lucrează, vorbește, vorbește și vorbește, iar acum se întoarce înapoi și spune: „Aproape că am terminat. Aproape că intrăm înapoi în odihnă timp de o mie de ani.” Aleluia! Ziua a șasea este Dumnezeu exprimat în trup, parte bărbătească și parte femeiască.

În Apocalipsa 6 regăsim toate cele șase Peceți, dar nu și Pecetea a șaptea. Pecetea a șaptea apare în capitolul opt și nu este nimic. În Geneza capitolul 1 sunt toate cele șase zile, dar nu și ziua a șaptea. Ziua a șaptea apare în capitolul 2 și nu este nimic. Deci, este același lucru. Biblia are șaiszeci și șase de cărți pentru că totul este descoperit în șase. Totul este descoperit în șase zile, în șase mii de ani, în șase Peceți. Există șapte dimensiuni, iar fratele Branham a spus că în dimensiunea a șaptea este numai Dumnezeu, este gândul lui Dumnezeu, Dumnezeu singur.

Ce sunt cele șase dimensiuni? Cele șase dimensiuni descriu ceea ce se află în dimensiunea a șaptea. Toate cele șase dimensiuni Îl descriu pe Cel care Se află în dimensiunea a șaptea. Amin! Toate cele șase Îl arată pe șapte. Aleluia! Ce este în gândul lui Dumnezeu? Nu este ceva ce se mișcă, putem vedea sau auzi. Dar cum puteți cunoaște gândul Lui? Uitați-vă la celelalte șase dimensiuni pentru că ele descoperă ceea ce este în gândul Lui. Cum știm ce este în gândul Lui? Priviți la Cuvântul Lui. Aleluia!

În Mesajul „Perseverent” din anul 1962, citim:

„Voi aveți cinci simțuri în trupul vostru. Dumnezeu v-a dat aceste cinci simțuri ca să puteți percepe căminul vostru pământesc. Acestea sunt: văzul, auzul, pipăitul, mirosul și gustul, dar ele nu au nimic a face cu Dumnezeu.”

De ce nu-L putem vedea? Pentru că acestea nu au nimic a face cu Dumnezeu. Nu-L pot simți? Nu are nimic a face cu El? Nu putem să-L cunoaștem prin pipăit, gust sau miros? Nu. Noi nu putem să-L cunoaștem pe Dumnezeu așa.

„Niciunul dintre ele nu pot să-L exprime pe Dumnezeu, nici măcar unul dintre ele. Nu, pentru că ele v-au fost date ca să puteți percepe căminul vostru pământesc. Înțelegeți? Vedeți, gustul, pipăitul, văzul, auzul și gustul nu au nimic a face cu Dumnezeu. Deloc! De fapt, oamenii se bazează pe acestea, dar voi nu trebuie să faceți aceasta.

Credința este ceva diferit. Credința este al șaselea simț, iar prin ea intrați în legătură cu Dumnezeu. Deci, voi puteți intra în legătură cu Dumnezeu numai prin al șaselea simț care este credința.”

Fratele Branham numește credința al șaselea simț, nu al șaptelea. Cum ne putem apropia de Dumnezeu? prin al șaselea simț. Dumnezeu este al șaptelea. Cum a ajuns al șaptelea? Eu sunt legat de lucrurile pământești, dar ce ne leagă de cele cerești? Al șaselea simț, credința, este singura legătură pe care o avem între cele pământești și cele cerești. Trebuie să se ajungă din nou la șase, iar când ajungem la șase, îl putem avea pe al șaptelea. Cum? Prin credință. Aleluia!

Credința este al șaselea simț și prin ea putem să ne apropiem de Dumnezeu. Așadar, noi putem intra în legătură cu Dumnezeu numai prin al șaselea simț care este credința. Aceasta este singura cale prin care putem intra în legătură cu Dumnezeu, nu prin cele cinci simțuri. Aleluia!

Abia acum ajung la textul la care am dorit să ajung tot timpul. Să mergem la Geneza 29.15, dar înainte de a citi versetul acesta, aș vrea să citesc ceva din predica „Singurul loc ales de Dumnezeu pentru închinare”:

„El a fost încercat pentru a se vedea cum stă. Înțelegeți? A fost încercat în toate felurile, așa cum suntem încercați și noi, dar El nu a cedat deloc! Nu, domnilor! Acela a fost Fiul lui Dumnezeu, iar mielul era verificat și ținut timp de paisprezece

zile.”

Fratele Branham a adus în discuție aceste paisprezece zile pentru că încerca să ne arate ceva:

„Acelea erau două Sabate sau două veacuri. Unul pentru evrei, care au jertfit mielul ca preumbrire și unul pentru neamuri care au adevăratul Miel; și toți au fost făcuți desăvârșiți crezând că acest Miel urma să vină. Dar El a fost încercat sau verificat timp de paisprezece zile; El era Cuvântul.”

Fratele Branham a subliniat faptul că de Paști, evreii înjunghiau mielul în a paisprezecea zi a lunii și a spus că acestea sunt ciclurile a două Sabate. Mielul urma să fie înjunghiat în a paisprezecea zi, iar el a spus că acestea sunt Vechiul și Noul Testament, două epoci, evreii și neamurile.

Așadar, mielul era ținut, testat și verificat pentru că urma să fie înjunghiat în a paisprezecea zi. Noi am parcurs șapte mii de ani de la creație, fiecare zi fiind o mie de ani. Deci, am avut 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, iar în ziua a șaptea omul a căzut. Și când a căzut omul, a existat un miel care a fost luat și înjunghiat pentru el. Este adevărat? Noi știm că această jertfă îl preumbrea pe Fiul lui Dumnezeu, pe Isus Hristos care urma să vină și să fie înjunghiat pentru iertarea păcatelor. Dar acum, noi avem alți șapte mii de ani, pentru că există numai paisprezece zile, paisprezece mii de ani, a șaptea mie de ani fiind Mileniul.

Noi am ajuns la sfârșitul celei de-a șasea zile și suntem pregătiți să trecem în ziua a șaptea care este Mileniul. Aleluia! Mielul a fost ținut și dovedit desăvârșit timp de două Sabate. Amin!

Să mergem acum în Geneza 29.15-27:

„Apoi Laban a zis lui Iacov: „Fiindcă ești rudă cu mine, să-mi slujești oare degeaba? Spune-mi ce simbrie vrei?”

Laban însă avea două fete: cea mai mare se numea Lea și cea mai mică, Rahela.

Lea avea ochii slabi, dar Rahela era frumoasă la statură și mândră la față.

Iacov iubea pe Rahela și a zis: „Îți voi sluji șapte ani pentru Rahela, fata ta cea mai mică.”

Și Laban a răspuns: „Mai bine să ți-o dau ție, decât s-o dau altuia. Rămâi la mine!”

Astfel, Iacov a slujit șapte ani pentru Rahela; și anii aceștia i s-au părut ca vreo câteva zile, pentru că o iubea.

În urmă, Iacov a zis lui Laban: „Dă-mi nevasta, căci mi s-a împlinit sorocul, ca să intru la ea.”

Laban a adunat pe toți oamenii locului și a făcut un ospăț.

Seara, a luat pe fiică-sa Lea și a adus-o la Iacov, care s-a culcat cu ea.

Și Laban a dat ca roabă fetei sale Lea pe roaba sa Zilpa.

A doua zi dimineață, iată că era Lea. Atunci, Iacov a zis lui Laban: „Ce mi-ai făcut? Nu ți-am slujit oare pentru Rahela? Pentru ce m-ai înșelat?”

Laban a răspuns: „În locul acesta nu-i obicei să se dea cea mai tânără înaintea celei mai mari.

Isprăvește săptămâna cu aceasta, și-ți vom da și pe cealaltă pentru slujba pe care o vei mai face la mine alți șapte ani.”

Noi vedem că Laban avea două fete, dar Iacov o iubea pe Rahela, iar Rahela era mireasa, era lumina ochilor săi. Ea era cea pe care o dorea el. Astfel, Iacov a făcut o înțelegere cu Laban, iar acesta i-a spus: „Slujește-mi timp de șapte ani și poți s-o iei!”

Așadar, el a slujit timp de șapte ani sau primul ciclu al Sabatului sau Vechiul Testament pentru a ajunge la sfârșitul perioadei evreilor. Dar pentru ce slujea el? Ca să-și ia o mireasă. Dar apoi și-a dat seama că nu a primit mireasa pentru care a slujit și a zis: „Aceasta nu este Rahela! Nu mi-am primit mireasa, ci m-am ales cu Lea.” Ce i s-a spus atunci? „Mai slujește încă șapte ani, încă un ciclu de șapte ani, încă un ciclu de Sabat pentru neamuri și o poți avea pe Rahela.” El a trebuit să treacă prin Vechiul Testament, prin tot ciclul Sabatului și a putut s-o aibă pe Lea. Dar o dorea pe Rahela, așa că Laban i-a zis: „Dacă promiți că vei sluji încă șapte ani...” El nu a trebuit să aștepte până la sfârșitul celor șapte ani ca s-o poată avea, ci a trebuit să promită că va sluji încă șapte ani pentru ea și a primit-o chiar atunci. Iacov a luat-o și a trăit cu ea în timp ce muncea pentru a plăti răscumpărarea ei timp de încă șapte ani.

Puteti vedea povestea voastra? Ne putem vedea pe noi inşine aici? Isus a lucrat, a lucrat şi a continuat să lucreze de-a lungul Vechiului Testament, a venit profet după profet şi a lucrat prin tot Vechiul Testament până când a venit şi a împlinit primul Sabat dându-Şi Viaţa, dar atunci a văzut: „Nu aceasta este Mireasa pe care Mi-o doresc. Am primit-o pe Lea, dar Eu o vreau pe Rahela, Mireasa dintre neamuri.”

Numele „Rahela” înseamnă „o oiţă de parte femeiască.” De ce? Dacă există un Miel care a fost adus în faţă, trebuia să fie şi o Oiţă de parte femeiască.

Iacov a primit-o pe Lea, dar în acelaşi timp a promis că va mai sluji încă un ciclu de şapte şi a primit-o pe Rahela. Deci, a slujit timp de şapte ani având-o pe Rahela alături de el. Dar Rahela a fost stearpă timp de şapte ani, în timp ce Lea avea copii unul după altul. Atunci Rahela a devenit geloasă şi şi-a dat slujnica pentru a zămisli copii, iar când a văzut aceasta, Lea şi-a dat şi ea slujnica şi astfel s-au născut toţi acei fii. Dar Rahela tot nu a avut un fiu, tot nu a avut un copil. Ea era căsătorită, dar trecea prin ciclul de şapte ani; ea trebuia să treacă prin cele şapte epoci ale Bisericii. Aleluia! A trecut prin cele şapte epoci ale Bisericii, dar nu a avut nici un copil. Să mergem mai departe.

„Iacov a făcut aşa şi a isprăvit săptămâna cu Lea; apoi, Laban i-a dat de nevastă pe fiică-sa Rahela.

Şi Laban a dat ca roabă fetei sale Rahela pe roaba sa Bilha.

Iacov a intrat şi la Rahela, pe care o iubea mai mult decât pe Lea, şi a mai slujit la Laban alţi şapte ani.

Domnul a văzut că Lea nu era iubită şi a făcut-o să aibă copii, pe când Rahela era stearpă.

Lea a rămas însărcinată şi a născut un fiu, căruia i-a pus numele Ruben (Vedeţi fiu); „căci”, a zis ea, „Domnul a văzut mâhnirea mea, şi acum bărbatul meu are să mă iubească negreşit”. (v. 28-32).

Aşadar, Lea a continuat să nască şi să aibă copii, iar acum aş vrea să mergem la Geneza 30.18:

„Lea a zis: „M-a răsplătit Dumnezeu, pentru că am dat bărbatului meu pe roaba mea.” De aceea i-a pus numele Isahar (Răsplătire).

Lea a rămas iarăși însărcinată și a născut un al șaselea fiu lui Iacov.”

Țineți minte cifrele noastre: patru, șase și șapte.

Lea a născut cel de-al șaselea fiu al ei.

„Lea a zis: „Frumos dar mi-a dat Dumnezeu! De data aceasta, bărbatul meu va locui cu mine, căci i-am născut șase fii.” De aceea i-a pus numele Zabulon (Locuință). (v. 20).

(În limba engleză numele „Zabulon” a fost tradus „înălțat.”).

I-a pus numele „Înălțat” pentru că fiul pierzării va fi înălțat în Pecetea a șasea.

„În urmă, a născut o fată, căreia i-a pus numele Dina (Judecată).” (v. 21).

Ce înseamnă Dina? Ce vine cu șase? „Judecata.” „Dina” înseamnă „Judecată”, iar Pecetea a șasea este Pecetea judecății. După șase fii, ea a adus judecata. Dar ce se petrece sub acest al șaselea fiu, sub Pecetea a șasea? Ce se petrece după ce vine judecata?

Să mergem la versetul 22:

„Dumnezeu Și-a adus aminte de Rahela, a ascultat-o și a făcut-o să aibă copii.

Ea a rămas însărcinată și a născut un fiu și a zis: „Mi-a luat Dumnezeu ocară!”

Și i-a pus numele Iosif (Adaos), zicând: „Domnul să-mi mai adauge un fiu!” (v. 22-24).

Fratele Branham a spus că Iosif a fost simbolul desăvârșit al lui Hristos. Prima soție a lui Iacov a avut copii, a avut fii, iar când a ajuns la al șaselea fiu, după ce l-a avut pe al șaselea fiu, a venit judecata pentru că Pecetea a șasea este Pecetea judecății. Dar sub aceasta, urma să se schimbe ceva pentru Rahela. Când lumea urma să intre în judecată, când judecata urma să izbucnească pe pământ, când a venit în scenă Dina, dintr-o dată, Dumnezeu a deschis pântecul Rahelei și urma să aibă loc o concepție și vom vedea că aceasta a avut loc în ziua a șaptea. La sfârșitul celor șapte epoci, ea urma să zămislească. Și ce avea să aducă la suprafață? Desăvârșirea, pentru că Iosif a fost desăvârșirea, un simbol desăvârșit al lui Hristos.

Să citim încă o dată:

„Ea a rămas însărcinată și a născut un fiu și a zis: „Mi-a luat Dumnezeu ocară!”

Și i-a pus numele Iosif (Adaos), zicând: „Domnul să-mi mai adauge un fiu!”

După ce a născut Rahela pe Iosif, Iacov a zis lui Laban: „Lasă-mă să plec, ca să mă duc acasă, în țara mea.” (v. 23-25).

El nu putea să meargă acasă până la sfârșitul celor șapte epoci ale Bisericii deoarece a promis că va sluji timp de încă șapte ani, șapte epoci ale Bisericii pentru Rahela. Ea a fost stearpă de-a lungul celor șapte epoci: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, iar în timpul cât a fost stearpă, cealaltă soție a născut al șaselea fiu, Pecetea a șasea, după care a adus judecata. Dar dintr-o dată, Rahela a putut zămisli în timpul judecății, a dat naștere desăvârșirii, tipul perfect al lui Hristos, iar când a venit acesta, Iacov a spus: „Este timpul să merg acasă. Anii mei de robie, de slujire s-au încheiat. Lasă-mă să merg acasă pentru că este timpul să mă întorc în țara mea, la moștenirea mea. M-am întors la locul în care ar trebui să fiu.”

Când? După două cicluri de șapte: Vechiul și Noul Testament. După epocile bisericilor, Rahela, Oița, urma să nască fiul făgăduit. Ce avea să fie el? Desăvârșirea.

Vorbind despre Iosif, fratele Branham a spus:

„Acum fiți atenți! Fiecare capodoperă, fiecare sculptură, este pusă pe o temelie. Sculptura lui Michelangelo, Moise este așezată pe o bucată de marmură de trei sau patru picioare. Are o temelie. Astfel, pregătind această Capodoperă, Dumnezeu a pus-o pe temelia patriarhilor, iar patriarhii au fost Avraam, apoi Isaac, apoi Iacov și Iosif, cele patru colțuri.”

Vedeți cifra patru din nou? Urma să fie ceva cu aceasta.

„Avraam a fost temelia credinței. Să spunem că a avut patru temelii. Temelia credinței a fost Avraam. Temelia dragostei a fost Isaac; temelia harului a fost Iacov, harul lui Dumnezeu pentru Iacov. Noi știm cu toții aceasta. Dar în Iosif a fost desăvârșirea, acela fiind locul în care El a putut să așeze Capodopera. Nu pe prima temelie, nu pe a doua temelie, nu pe a treia, ci pe a patra temelie.”

În Pecetea a patra, acum va veni Iosif, desăvârșirea. Când? În Pecetea a patra.

Cine o va purta? Rahela. Dacă priviți la felul cum este aranjată Biblia, vedeți că felul cum sunt numărați fiii este concepută foarte specific. Zabulon a fost al șaselea fiu. După el a venit Iudacata și imediat după Iudacata a venit Iosif, el fiind al șaptelea fiu. El este al șaptelea fiu, dar cine l-a născut? Nu prima femeie, nici prima sau a doua concubină, ci a fost a patra femeie. Vedeți? Desăvârșirea avea să vină sub Pecetea a patra, sub a patra femeie. Amin! Iar când a venit desăvârșirea, a fost timpul să mergă acasă. Aleluia! Fiecare simbol din Biblie spune același lucru.

Să mai citim ceva din predica „Suflete care sunt acum în închisoare”:

„Observați! Mesajul îngerului al șaptelea trebuia să descopere cele șapte Peceti. Apocalipsa 10.7. Veți găsi aceasta. Înțelegeți?”

„Iar el, a văzut acest Înger venind jos și punând piciorul Său pe pământ și pe mare”. Acela a fost Hristos. „El avea un curcubeu deasupra capului Său.” Observați-L, Îl veți găsi din nou în Apocalipsa 4: „Cu curcubeul deasupra capului Său; arătând ca o piatră de iaspis și de sardiu”, și așa mai departe. Iată-L venind și punând „un picior pe pământ și unul pe mare și ridicând mâna în sus. El avea un curcubeu deasupra capului Său.” Acesta este un legământ. El este Îngerul legământului, Hristos; a fost făcut cu puțin mai prejos de îngeri, pentru a suferi. Iată-L venind! „Și-a ridicat mâinile spre cer și a jurat pe Cel ce trăiește în veci de veci”, Cel veșnic, Tatăl, Dumnezeu, „că nu va mai fi timp.” Când are loc aceasta, s-a terminat, a fost împlinit, este încheiat.

Apoi, Scriptura spune: „La Mesajul celui de-al șaptelea înger pământesc”, mesagerul de pe pământ, a celei de-a șaptea și ultima Epocă a Bisericii, „la începutul slujbei sale”, în timpul când începe pe pământ, „taina lui Dumnezeu, a acestor șapte Peceti, va fi făcută cunoscută.” Acum putem vedea unde ne aflăm. Ar putea să fie, prieteni? Ar putea să fie? Observați, totul este posibil.”

Când vine jos Îngerul puternic, când El începe să vorbească cele șapte Tunete, când îngerul al șaptelea începe să sune din trâmbița sa, trebuie să fie făcute cunoscute cele șapte Peceti. Noi nu așteptăm să se întâmple ceva, pentru că a existat un ciclu de șapte.

Țineți minte că pentru ca Rut să poată fi luată, trebuia răscumpărată mai întâi Naomi. Ea a fost răscumpărată, iar timp de șapte epoci, El a lucrat cu Rahela, dar ea a fost steapă. Ea a fost steapă, dar acum, după Pecetea a șasea, după ce

judicata a fost deschisă pe pământ, este timpul Rahelei. Acesta este timpul nostru. Acum am ajuns la sfârșitul tuturor lucrurilor. Totul a fost deschis, totul a fost descoperit. Ce se întâmplă acum? Taina celor șapte Peceți este aici. Unde este El? În femeia însărcinată. La ce dă naștere ea? La desăvârșire. Nu ea este desăvârșirea, ci ea dă naștere la desăvârșire. Pentru că are Cuvântul desăvârșit al lui Dumnezeu, Ea dă naștere sau aduce la suprafață manifestarea desăvârșită a Cuvântului desăvârșit al lui Dumnezeu. De ce? Pentru că El este aici. Taina Peceții a șaptea este aici.

Să ne rugăm împreună.

Scumpul nostru Tată ceresc, Îți mulțumim pentru Cuvântul Tău, Doamne. Pentru noi, aceste lucruri înseamnă mai mult decât viața, fiindcă oriunde privim și oriunde deschidem Biblia, Te vedem numai pe Tine. Tu ești în Geneza, în Apocalipsa, ești pretutindeni, Doamne, iar fiecare personaj spune aceeași poveste. Tu repeți totul, din nou, din nou și din nou.

Doamne, ajută-ne să primim totul prin descoperire, arată-ne Cine stă în mijlocul nostru, arată-ne Cine a fost Cel care S-a întors înapoi învăluit într-un Nor. Doamne, arată-ne ce faci astăzi și ce dorești să facem noi. Te rugăm să ne iei și să îngădui să fim Oița care naște, să fim ca Rahela și să dăm astăzi naștere desăvârșirii.

Doamne, Te iubim, slăvim Numele Tău și Îți mulțumim. Te rugăm să vii în noi și să ne ajuți ca oriunde mergem să purtăm în noi această Lumină a Evangheliei. Îngăduie s-o purtăm oriunde mergem și în orice colț al pământului ne vei duce, fii cu noi și călăuzește-ne în Numele lui Isus Hristos. Amin!

Știți ce este minunat în această poveste? Când Rahela a dat naștere desăvârșirii, când a adus la suprafață tipul desăvârșit al lui Hristos, Iacov a știut că era timpul să se întoarcă acasă. Când ea a născut copilul, el i-a pus numele Iosif care înseamnă „laHVeH a adăugat”, iar ea a spus: „Pentru că voi avea unul.” Rahela nu a putut avea un alt fiu înafara țării; ea l-a avut pe Benjamin numai când s-a întors în țară. Și ce a făcut Rahela când s-a întors în țară? L-a născut pe Benjamin. Când? În timp ce se îndepărta de pământ, pentru că a murit în timp ce-i dădea naștere lui Benjamin.

Prieteni, evreii au dat această Evanghelie neamurilor, iar neamurile o vor da înapoi evreilor. Rahela a știut. Iosif a fost născut în ziua a șaptea, apoi, ei s-au întors în țară. Dar de îndată ce ne-am întors în Țară, acum este timpul pentru cei o sută

patruzeci și patru de mii, acum este timpul pentru micuțul Benjamin, iar micuțul Benjamin a venit pe pământ în același timp în care a plecat Rahela de pe pământ.

El a spus-o în fiecare personaj, pretutindeni unde citim. Acestea nu sunt povești biblice pentru școli duminicale, pentru că noi nu spunem povești frumoase. Dar ce sunt acestea? Descoperirea celor șapte Pечеți se află în Noe, în Iacov, în Iosif și continuă să fie arătată. El ne spune același lucru pentru că dorește să fim stabiliți cu fermitate pe Cuvânt, nu să spunem: „Odată, am auzit pe cineva spunând...” Nu! Noi am văzut-o în Cuvânt, am văzut-o aici, am văzut-o acolo.

Noi ne-am întors Acasă, în Țara noastră, iar acum știu fără nici o umbră de îndoială unde mă aflu, în ce poziție și în ce epocă. De ce? Pentru că Biblia m-a pus în poziția mea. Cum? Prin Cuvântul vorbit al lui Dumnezeu.

Fratele Branham nu a venit ca să aducă ceva nou, ci pentru a aduce descoperirea Tainei care a fost pecetluită în această Biblie, ca să putem vedea cine suntem, ca să ne putem cunoaște poziția.

Iosif a venit, Cuvântul desăvârșit a venit și ne-a dus înapoi în Țara făgăduită, iar acum este timpul să vină la suprafață Benjamin. Și dacă este timpul să vină la suprafață Benjamin, trebuie să plece Rahela. Aleluia!

Prieteni, Rahela trebuie să plece, iar eu abia aștept aceasta. Noi vrem ca Benjamin să vină acum, să vină astăzi, pentru că noi trebuie să plecăm, să ne luăm zborul. Cuvântul acesta este alifia care ne unge ochii ca să vedem, este Lumina Cuvântului vorbit care dă la o parte perdeaua întunericului. Ce încercă să facă El? Să ne determine să vedem ce este sub perdea. El a venit și a spus: „Să fie lumină!”, așa că tot ce a zăcut în întuneric timp de veacuri și generații, tot ce a fost îngropat sub apă, a fost descoperit prin deschiderea celor șapte Pечеți. El a adus la Lumină tot ceea ce se afla sub întunericul gros și începe să pună totul la locul său: „Biserica aceasta a fost așa, aceea a fost așa”; începe să pună totul în ordine ca să putem vedea ce se află sub întuneric.

Ne vedem pe noi înșine? Ne putem vedea aici? Ne putem vedea în Geneza, în Apocalipsa? Ne putem vedea în Noe, în arcă? Dacă ne putem vedea, atunci suntem în Hristos. Dacă suntem în Biblie, suntem în Hristos și facem parte din Taină. Amin.